

РЕШЕНИЕ

№ 2598

гр. София, 20.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 09.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7281** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.64, ал.4 от ЗИНС.

Образувано е по жалба на С. Н. Н. срещу отказ на Началника на затвора С. да го назначи на работа като портиер „Промислена зона“. В жалбата подробно са развити съображения за липса на компетентност на началника на затвора да отказва и да назначава на работа. Моли отказът да бъде отменен, преписката да бъде върната, с указания до началника на затвора да го назначи на работа, също и да му бъде признат трудов стаж за времето, през което не е бил назначен на работа.

Съдът, след като разгледа жалбата и представената от ответника преписка намира следното от фактическа страна:

Приложена е молбата на лишения от свобода с вх. № 2599/13.05.2019г. да бъде назначен на освободеното от л. св. Н. Г. работно място, върху която е поставена резолюция „НЕ“ без подпис, с отбелязване, че е направена от Началника на затвора С. на 21.05.2019г. и „лицето е наказано, има депозирани молби от 07.05.2019г. за същото място, първият по време е първи по право“. По делото е представен Протокол №14 от проведено на 21.05.2019г. на основание чл.164 от ПП ЗИНЗС заседание на Комисия за разглеждане на молби за работа на лишени от свобода в затвора [населено място], състояща се от общо осем членове, с имена и длъжности, отбелязани в протокола. Под №17 е разгледана молбата на С. Н. Н., посочено е, че становището е отрицателно. Протоколът е утвърден от Началника на затвора С., който също го е подписал.

От правна страна съдът намира следното:

В чл. 77, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНЗС правото на труд е регламентирано като право на лишените от свобода да получат подходяща работа, което по възможност се удовлетворява. Това право на изтърпяващите наказание не е свързано с безусловно задължение на длъжностните лица да осигурят правото на труд. Законът не вменява на административния орган задължение да осигури или да възложи работа на лишения от свобода. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗИНЗС и чл. 163, ал. 1 ППЗИНЗС участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел тяхната ресоциализация, превъзпитание, придобиване или повишаване на професионалната им квалификация, а не придобиване на доходи, трудов и осигурителен стаж. Чл.172, ал.2 от ЗИНЗС определя, че възлагането на съответната работа, която трябва да изпълнява всеки лишен от свобода се определя от администрацията, съобразно съществуващите възможности, като се вземат предвид възрастта, полът, здравословното състояние и работоспособността на лицата, изискванията на сигурността, професионалната квалификация и предпочитанията им. Чл.164 от Правилника за прилагане на ЗИНЗС допълва, че важно значение за назначаването на един лишен от свобода на работа има и оценката на риска и изискванията на режима и охраната. Това означава, че волеизявлението на административния орган за отказ може да е продиктувано от обективна невъзможност за предоставяне на подходяща работа или от субективна преценка, във връзка с положението на конкретния лишен от свобода и изискванията за сигурност, на каквато законът му дава право.

Следователно, както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност, по целесъобразност.

Съгласно чл. 145, ал.1 административните актове могат да се оспорват пред съда по отношение на тяхната законосъобразност, но не и по отношение на тяхната целесъобразност. Член 169 АПК задължава съда при оспорване на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност да провери единствено дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.

В случая компетентният орган от администрацията на затвора С. по целесъобразност прецени дали да назначи лишения от свобода на работа. В изпълнение на процедурата по чл.164 от ПП ЗИНЗС кандидатите за заемане на свободните работни места подават заявление до съответния началник чрез инспектора по социални дейности и възпитателна работа, който дава мотивирано писмено становище. В случая молбата на С. Н. е подадена до началника на затвора и е била разгледана от съответната специализирана комисия по чл.164 ППЗИНЗС, заседавала на 21.05.2019г., чийто членове са Д. Г. – ИФЗ НС „СДВР“ и още четирима инспектори по социални дейности и възпитателна работа, подписали протокола. Отрицателното становище, дадено след установяване на работоспособността на лишения от свобода, въз основа на преценка относно здравословното му състояние, възрастта, пола, професионалната квалификация, интересите и предпочитанията му, както и оценката на риска и изискванията на режима и охраната е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Протоколът е подписан от началника на затвора за „утвърдил“, с което същият, като компетентен орган е направил валидно волеизявление за приемане на предложението на комисията и е постановил отказ на молбата за работа при спазване на изискванията за законосъобразност.

Предвид изложеното, като е спазил предвидената в ЗИНЗС и ППЗИНЗС процедура по

разглеждане на молбата административният орган е упражнил компетентно и законосъобразно предоставената му от чл.166, ал.2 ЗИНЗС оперативна самостоятелност. Жалбата на лишения от свобода е неоснователна и следва да се отхвърли.

Поради горното, на основание чл.172, ал.2 от АПК АССГ, 11 състав

РЕШИ:

ОТВХЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С. Н. Н. срещу отказ на Началника на затвора С. да го назначи на работа като портиер „Промишлена зона“, обективиран в протокол от 21.05.2019г. на Комисията по чл.164 ППЗИНЗС.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

Съдия: